

Már mindenki nagyon készült erre a túrára. Izgatottan vártuk a napot, amikor felrakhatjuk a bringákat a csomagtartóra és pár óra autókázás után megérkezünk a szállásra, ahol jó hangulatban sörözgetve felkészülünk a hétvégi, nem is nehéz tekerésre.

A Géza-féle jármű személyzete Újpesten a telephelyen állt össze. Pikkpakk beszórtuk a cuccokat, még sörivásra is maradt idő, sőt Robi megcsillogtatta logisztikai tudását: hogyan lehet a legtöbb sört a legkevesebb jégakkuval egy kis ládában hidegen tartani.

Addig megsejleltük a raktárt, és viszonylag korán elindultunk a péntek délutáni forgalomban. Még Budapesten járván az eddig elfogyasztott sörök hatására Ryan öröme megalkottuk a 2. főtétel megfordításának módosítását, miszerint egy nő akkor kövér, amikor a mellét érintő, a talpsíkjára merőleges metszősík a hasát átszeli. Később, miután megpróbáltuk leszorítani Pákót, bizalmas információkat kaptunk balesetről, hihetetlen forgalmi dugókról, így ügyes trükközéssel túljutottunk a nehezén.

Martonvásáron vígan autókáztunk, amikor Robi jelezte, gond van. A motorunk egyszerűen leállt. Kész, vége. Többet nem lehetett beindítani. Őrült telefonálgatások, két bicikli le és szerelővadászat. Az egyik bezárt, a másik nincs, a harmadik ki se jön, mert minek.

Árokipart, sörözés. A döbbenet és elkeseredés átvált és már-már mulatságos az egész. Tapasztalat szerint ezután szoktak egymásnak esni az emberek.

A szomszéd házban lakó nő megszán minket és hihetetlen szervezés árán kirendel egy szerelőt. De ő sem tud mit csinálni ennyi, vége.

Most jön a java. Valiék Pázmándra beugrottak. Pityke lejön a dobozossal, Vali a tesója kocsijával. Pityke vontat a terjengő sötétségben, Vali pedig az utasokat szállítja a szüleihez.

A sérült kocsiban már világítás se, ráadásul egy sötét kereszteződésben elszakad a kötél. Riadalom, toltuk veszettül, mert keresztben jönnek. Rá a kötélre, így az autó önmagát fogta

Írta: Frenky

2012. április 26. csütörtök, 08:06 - Módosítás: 2012. április 26. csütörtök, 08:07

---

meg. Mindmeghalunk. Egyszer csak Valiékhoz érünk. A szülei nagyon kedvesek, vendégszeretők. Köszönjük! Még Vacak, a kutya is segít oldani a feszültséget. Merthogy Csibe kocsis is műszaki hibás és a négyből csak egy embert tud levinni.

Végül rettenet bonyolultan, Géza Zsujának barátnője lett mozgósítva, aki elszállít minket ingyér, sőt még kis, „Németbő” hozott üvegcsékkal is megörvendeztet minket.

A szállást nagynehezen megtalálva, holtfáradtan hajtunk a ház elé.

Kitti és Zé már belakták a helyet, de a látványért, ami fogad minket nem ők a felelősek.

A szobában kemény egérszag terjeng, minden párnán, mint szállodai ajándékcsokik, egér, de inkább pele káká éktelenkedik.

A WC mellénk telepítve, egyetlen nyitható ablaka a szobába nyílik bele, ráadásul bezárni sem lehet.

A konyha még siralmasabb állapotokat tükröz. Bár nem vagyunk kényesek, de ezt a mi gyomrunk is nehezen veszi be. A kerti asztal szutykos, ezt nem hagyhatjuk szó nélkül, tehát borítékolható a konfliktus.

Ami másnap reggel el is jön, a tulaj viselkedése, fölösleges köztöködései nem emelik a hangulatot, így nem a legjobb kedvvel vágunk neki a túrának.

Pedig ma bejárjuk majd az egész medencét. Salfölddel kezdünk, ahol a kőteget lazán elhagyjuk, pedig állítólag ez a leghíresebb. Az erdőbe rejtett Pálos kolostorromnál azonban hosszan elidőzünk, máris pihenünk, nézgelődünk. Ryan az egyik fal tetejéről elemzi a terepet és magyarázza a kolostorok felépítését. Jólesik a nagy melegben a lombsátor alatt kultúrálódni.

Írta: Frenky

2012. április 26. csütörtök, 08:06 - Módosítás: 2012. április 26. csütörtök, 08:07

De már szeretnénk végre inni is egy jót, így indulás valami lakott rész felé. Az első próbálkozás nem jár sikerrel, de két faluval arrébb megtaláljuk a kocsmát.

Ekkor robbanásszerű csokivadászat veszi kezdetét, amíg a kocsmából beszerzett söröket fogyasztjuk a kerthelységben. Közben megtanakodjuk, hogy a falra festett motoros csajt a pultoslányról mintázták-e?

Tovább tekerünk, miközben a lapos medence emelkedni kezd, ami sokaknak furcsa, pedig a medencék széle logikusan emelkedik. Különben nem így hívnák.

A peremen található Szentbékáll, ahol sokkal látványosabb a kőtenger, sőt a helyi ingókő is itt billeg. Sok a turista, bringás, kiválasztunk egy külsőre szimpatikus hölgyet és követjük, hiszen ő biztos ismeri a környéket.

A Kelempász megszállja az ingókövet, bemozgatjuk, reng a szikla, na ki mer kiállni szélére?

A népek látványosan hátrébbhúzódnak, a gyerekeket fedezékbe viszik. Végül nem szakad le semmi, indulásnál egy darázsészket lelünk. Tisztán természettudományos érdeklődésből megvizsgáljuk tűrőképességüket. Eléggé véges, így egy futással érjük el a bringákat.

Kezdődik az újabb tekerés, a Velétei palotaromnál keveset időzünk, mivel már csak a falak állnak. Egy rövid udvarlás még belefér, aztán a Hegyestű kiemelkedő kúpja irányt mutat. Sajnos ebbe beleesik Köveskál is, ahol a falu határon megállunk egy sültkolbászra egy üvegtigris utánzatban.

Jó, lehet Ryannek nem kellett volna a digitális mérleg serpenyőjét nyomkodni, de a „kedves” fogadtatást mégsem érdemeltük meg. Szinte szégyelltük magunkat, amiért itt merészeltünk ebédelni. Persze, alapból nem vagyunk egy szégyenkezősek, de ha ezt éreztetik...

Gyorsan tovább is tekertünk, miközben kivitelezhetetlen bosszút forralunk. Azért meglepően

rideg a fogadtatás medence szerte.

Mire a Hegyestű csúcsát elérjük, keményen megszenvedünk a brutális emelkedővel, ahol az autók is egyesben küszködnek fel. De dolgozik a férfiúi büszkeség, tolni zsenáns lenne.

A tetőn alig lihegjük ki magunkat, máris megdöbbenünk, itt bizony keményen fizetnünk kell. Megindul az igazolványcsata, ki tud olyat villantani, amire kedvezmény jár?

A kilátás viszont csodálatos, felkésződünk a lépcsősoron, és persze kimásszuk a biztonsági korlátot is. Nehogymáne! Az egész medence itt van a lábunk alatt, balra meg a Balaton kéklik. Ritka szép látvány.

Hazafelé gyorsan tekerünk, persze egy sör még belefér Köveskálon, sőt egy defektszerelés is. Aztán sajnálatos módon szétszakad a csapat, a lányokat már korábban előre küldtük, Géza és Robi elhúz, mi Ryannel hátrébb, de így is mi értünk előbb a házhoz. Robiék elkeveredtek, telefonon érdeklődnek, miközben a falu, amelynek máig nem tudjuk a nevét, készül meglincselni őket. Aztán megszakad a vétel.

Szerencsére épségben megérkeznek és a borzalmasan mocskos szállást ivással próbáljuk feledni. Lesz aztán Blöeki, róka és még ki tudja mi minden.

Az utolsó reggelt Ákos expresszionista gatyája indítja el, amire egyszerűen nincsenek szavak, ilyen még senki nem látott, leírni is nehéz a rikító, testhez simuló ruhaneműt.

Ma a Kornyitavak a cél. Kővágóörs előtt egy lánycsapatot előzünk, szíves útbaigazítást adunk, felvezetjük őket, kedveskedünk, erre lecsávózzák Zét.

Közben kiderül: a Kornyitó egy nagy, kiszáradt mocsár. Inkább másfelé tekerünk találomra.

Írta: Frenky

2012. április 26. csütörtök, 08:06 - Módosítás: 2012. április 26. csütörtök, 08:07

Egy bivalycsordába botlunk. Lenyűgöző és félelmetes látvány, többségünk tartja a tisztes távot, ám Robi mindenképp közelebbi kapcsolatba kíván kerülni velük. Mikor már a legnagyobb bika meredten néz minket és sűrűn kapkodja a fejét, jobbnak látjuk továbbállni, ám Robit ekkor is szinte úgy kell elvonszolni. Mindenáron etetni akarja őket!

Kővágóörsön egy étterem árnyas teraszán nagyon finomat ebédelünk, itt kedvesek az emberek, örülnek nekünk, ami kellemes csalódás a máshol tapasztalható lehangoló fogadtatás után. Egy bringás párral találkozunk, akiknek hasonló tapasztalatai vannak, így megnyugszunk, nem mi álltunk alaptól rosszul a dolgokhoz.

Visszaérve a házhoz pakolászunk, összekalapozzuk a pénzt, elköszönünk, majd több csapatban elindulunk haza. Az utolsó csoport még várakozik sofőrjére, a lustálkodást csak a pulykák átvonulása zavarja meg. Nem sok állattól tartok, de ezek az óriás madarak közöttük vannak. Nem bízom bennük, az előbb is méregettek minket.

Végül elköszönünk a tulajtól és kocsiba szállunk. Vegyes érzelmekkel hagyjuk itt a medencét. Egyrészt a környék nagyon szép, érdekes látnivalók vannak. Másrészt a minimális kedvesség hiánya a legtöbb helyen megdöbbenett minket. A szálláson, kocsmában, büfében, szinte mindenhol tapasztaltuk a rosszallást. Pedig nem is vagyunk túl igényesek. Vagy épp ez volt a baj...?